

EEN INTERVIEW MET DE SCHRIJFSTER VAN „KINDERLAND“: MEVR. M. A. M. RENES—BOLDINGH

Zoo ge de bundel „Kinderland” reeds hebt gelezen, zal het U zijn opgevallen, dat Wilma in haar voorwoord duidde op de mogelijkheid, dat de schrijfster in dit boek eigen jeugdhervindingen heeft verwerkt.

Het is ook geen onvriendelijkheid als ik beweer, dat het proza van mevrouw Renes-Boldingh zeer verwant is aan dat van Wilma. Een vergelijking gaat niet op, omdat Wilma vooral in haar laatste werken op een hoogte is gekomen, dat wij gerust van haar rijkste en diepste bloei kunnen spreken, terwijl „Kinderland” van Mevrouw Renes-Boldingh het *eerste* boek is der schrijfster.

Maar als eerste boek heeft het ongetwijfeld prachtige kwaliteiten.

De sfeer is die van het kinderland tusschen waken en droomen.

De schrijfster heeft trouwens reeds een tiental jaren voortreffelijke kinderschetsen in verschillende bladen gepubliceerd. Ook haar „Gelijkenissen”, voornamelijk in „Opwaartsche Wegen” geplaatst, trokken de aandacht, niet alleen door de toon van dit gedragen proza, doch evenzeer door de geheel eigen sfeer, zooals ook Wilma's werk een geheel eigen sfeer heeft.

Het doet mij genoegen, dat mevrouw Renes-Boldingh, die ik eenmaal het genoegen had te ontmoeten, mij toestond een en ander mede te deelen uit de correspondentie, door ons onderhouden tijdens haar verblijf in de Oost.

Ik ben geboren, aldus mevrouw Renes-B., op 20 December 1891 te Nes op Ameland, waar mijn vader dokter was. M'n eerste 6 kinderjaren heb ik daar doorgebracht, later hebben we (m'n twee jongere zusjes en ik) er dikwijls geloged bij een oom, die er nog gemeentesecretaris is. En zoodoende is Ameland *Het* vacantieoord voor ons geworden, dat ons een diepe liefde voor zee en duinen, voor storm en felle zon heeft bijgebracht. Nu, hier in Indië, kan ik soms heimwee hebben naar de geurige Amelandsche duinen en naar de ongelooflijk vredige weiden in 't Zuidelijke polderland, en 't is een van m'n verdrietelikheden, dat ik Ameland nooit aan mijn man heb kunnen laten zien, doordat onze jongens zoo

snel achter elkaar geboren werden en er dus van reizen geen sprake kon zijn.

Na m'n zesde jaar zijn we naar N.-Holland verhuisd, waar in 1901 m'n vader stierf in Schellinkhout, bij Hoorn. Zooals wij aan Ameland hangen, zoo hing mijn vaders leven aan Hoorn (Boldingh is een echte Hoornsche notabele familie) en dat hij tenminste sterven kon onder de rook van z'n stad, beteekende nog iets voor hem. Mijn vader is jong gestorven aan kanker in de tong. Hij heeft lang geleden, bijna een jaar lang.

Dat heeft een onuitwischbare indruk op ons, drie kinderen, gemaakt, en een sterke inslag van weemoed en zwaarmoedigheid in ons leven geweven, die alleen door Gods zonneshijn verhelderd kan worden. Want toen al dat lijden om ons heen was, was er geen Christelijk geloofsleven dat ons kon dragen, met z'n hoop op eeuwige zaligheid bij Christus.

Wat dat gemis beteekent bij kinderen met een bijna overgevoelige natuur, is ternauwernood te begripen. 't Diepste donker, zonder lichtstraal.

Toch was mijn moeder in haar eigen gedachtenleven een vrome vrouw; alleen, ze kon en durfde er niets van meedeelen. Begreep waarschijnlijk ook niet, hoezeer 't noodzakelijk was voor ons, kinderen. Vaak hoorden we haar zingen, later ook nog: „Heer, ai maak mij Uwe wegen” en andere bekende psalmen of gezangen. Maar als we er naar vraagden, hield ze er mee op. Mijn moeder had tot in haar ouderdom een heel mooie stem. Van haar heb ik m'n eigen muzikaliteit geërfd.

Na vaders dood zijn we heel spoedig naar Apeldoorn verhuisd, waar we naast Wilma kwamen te wonen. 't Is wonderlijk, dat er geen toeval is, maar dat we van stap tot stap Gods hand kunnen zien in 't leven.

Ik was een klein schoolmeisje en Wilma een groote dame. Wij vonden haar erg aardig, gemengd met een beetje vrees. Wilma zal toen ongeveer 30 jaar geweest zijn. Haar schrijven was net begonnen, meen ik.

Ze ontdekte dat ik muzikaal was en gaf me gratis orgelles, en liet me verder studeeren op haar orgel. Zoo kwam ik daar geregeld in huis en leerde een Christengezin van nabij kennen.

Boven 't orgel hing een tekst: Petrus op 't punt te verzinken en de Heilandsgestalte die hem aangrijpt.

Ik begreep er niets van — vermoedde alleen maar.

In die dagen is de groote vriendschap ontstaan, die later ge-

rijpt is tot een wezenlijke band voor dit leven en voor 't toekomstige ook, naar ik zeker geloof.

In m'n latere meisjesjaren verhuisden we naar een ander deel van Apeldoorn en kwam ik er niet zoo dikwijls meer. Doch in m'n eerste onderwijzeres-misère te Elspeet ben ik haar weer gaan opzoeken. Later bracht ik er al m'n vacaties door, en hoewel ze me nooit met opzet in „Christelijke of kerkelijke richting” gedrongen hebben, wat voor Wilma totaal onbegrijpelijke contrabande zou zijn, heb ik daar toch leeren voelen, wat Christus voor ieder mensch en voor de wereld beteekent.

M'n eerste Avondmaalsgang heb ik met Wilma en haar zusters gemaakt en dat was beslissend. Toen ben ik ook overgegaan naar 't Christelijke onderwijs (in Noordwijk aan Zee) en later in Zeist, waar ik na 10 jaren getrouwd ben. M'n man was eerst m'n collega op school. Dat was in 1927.

In de twee volgende jaren zijn mijn jongens geboren, Ko en Jan Willem, en in 1930 zijn we naar Indië getrokken, waar mijn man een benoeming kreeg als leeraar aan de Zendings-Mulo.

't Bevalt ons hier buitengewoon goed in het bergklimaat van Batakland, maar toch, „we leven naar Holland toe”. Daar-aan ontkomt niemand! De maildag is de groote dag van de week, en Hollandsche kranten worden verslonden, al zijn ze 4 weken oud. 't Is wonderlijk, dat Indië nooit wezenlijk Vaderland kan worden. Men kan de natuur bewonderen en 't bruine volk leeren liefhebben als broeders, maar eigen wordt 't nooit. Hier leeren we pas voelen wat het begrip Vaderland voor een mensch is. 't Is een deel van je leven, een deel van je hart, en een beetje ongevaarlijk heimwee draagt een ieder met zich mee....”

Tot zoover de schrijfster over haar eigen leven, waarvan zij op zulk een openhartige wijze vertelt.

Vele lezers herinneren zich nog haar reisbeschrijving in het Achtste Kerstboek, waarin zij op boeiende wijze haar reis met de „Sibajak” naar Indië beschreef.

Van haar hand verscheen inmiddels een Zendingsverhaal „Luthers Jongen” in het tweede christelijke jeugdjaarboek „Houzee” en een kinderboek „Jaaps avontuur”. Terwijl in voorbereiding is een bundel „Bataksche Sagen” en een kinderboek „Een Schooljongen in Batakland”.